

Sygn. akt VI Ka 18/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jadwiga Miklińska

Sędziowie: SO Robert Rzeczkowski

del. do SO SR Klaudia Ł.

Protokolant Katarzyna Gill

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Katarzyny Mądry

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2013 roku

sprawy **Z. D. (1)**

oskarżonego o czyn z art. 284 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 20 listopada 2012 roku w sprawie XIV K 218/12

1. zmienia zaskarżony wyrok i oskarżonego Z. D. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Z. 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem należności za obronę oskarżonego z urzędu przed Sądem II instancji;
3. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Z. D. (1) został oskarżony o czyn z art. 284§1 kk polegający na tym, że

w dniu 15 lipca 2011 r. w P. gm. G. przywłaszczył samochód marki V. (...) nr rej. (...) wartości 6.000 zł, czym działał na szkodę A. W. (1).

Sąd Rejonowy w Słupsku wyrokiem z dnia 20 listopada 2012 r. (...) 218/12 uznał oskarżonego za winnego występku z art. 284§2 kk w zw. z art. 64§1 kk polegającego na tym, że

w dniu 15 lipca 2011 r. w P. gm. G., będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 2 lutego 2007 r. sygn.. akt IIK 437/06 za przestępstwo z art. 286§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, który to wyrok objęto następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 19 grudnia 2008 r. sygn. akt IIK 298/08, którym wymierzono mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności i po odbyciu części tej kary łącznej w okresie od 6 kwietnia 2006 r. do 30 lipca 2007 r., od 7 maja 2008 r. do 9 sierpnia 2010 r., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, przywłaszczył powierzony mu przez W. B. (1) samochód marki V. (...) nr rej. (...) wartości 5.000 zł wraz z jego zawartością w postaci kurtki skórzanej z kozuchem wartości 350 zł, kurtki zimowej męskiej wartości

50 zł, kurtki sportowej wartości 200 zł, płaszcz damskiego wartości 100 zł, 4 par butów wartości 200 zł, kompletu kluczy samochodowych wartości 300 zł i lewarka wartości 300 zł, czym działał na szkodę A. W. (1).

Za tak przypisane przestępstwo Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu, na mocy art. 284§2 kk, karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto orzeczony został wobec oskarżonego, na mocy art. 46§1 kk, środek karny – obowiązek naprawienia części szkody poprzez zapłatę na rzecz A. W. 5.000 zł.

Od Skarbu Państwa zasądzona została na rzecz adw. A. Z. należność tytułem obrony oskarżonego z urzędu w I instancji.

Z. D. został zwolniony od kosztów sądowych.

Apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości.

Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż materiał dowodowy, a w szczególności zeznania pokrzywdzonego W. B. (1), świadka D. G. (1) potwierdziły sprawstwo oskarżonego dokonania zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku odmiennego.

Obrońca wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, bądź o uchylenie wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja jest słuszna, gdyż ponowna analiza zebranych w sprawie dowodów, dokonana w instancji odwoławczej, w porównaniu z pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku, prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku, wbrew jednoznacznej wymowie zeznań pokrzywdzonego W. B. (1) oraz świadka D. G. (1), ocenionych właściwie jako wiarygodnych. Sąd I instancji wyciągnął nieprawidłowe i nieuprawnione – na gruncie tego materiału dowodowego - wnioski o sprawstwie i winie Z. D.. Brak jest bowiem dowodów potwierdzających w sposób niewątpliwy popełnienie przez Z. D. (1) przypisanego mu czynu zabronionego ani jakiegokolwiek innego na szkodę W. B. i A. W. – sygnalizowane w uzasadnieniu udzielenie pomocy w przywłaszczeniu rzeczy powierzonej przez inną osobę k. 12.

Wobec tego, że materiał dowodowy został zebrany w sposób wyczerpujący, jest pełny, nie wymaga uzupełnienia ani powtórzenia, to zajęcie stanowiska przez Sąd Okręgowy

w przedmiocie winy oskarżonego było konieczne.

Jak już zaznaczono wyżej nie budzi zastrzeżeń ocena dowodów, jaka została dokonana przez Sąd I instancji. Nie ma żadnych powodów – na gruncie art. 7 kpk – do odmówienia wiary zeznaniom W. B. i wspierających je, uzupełniających, zeznań D. G.. Nie ujawniły się też powody – a czyni to obrona w sposób mało przekonujący - do podważenia wiarygodności zeznań R. H. (1), właściciela warsztatu, skąd oskarżony z inną nieustaloną osobą odebrał przedmiotowy samochód.

Te dowody mają kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie, gdyż A. W. (1) znała okoliczności związane z oddaniem samochodu do naprawy, jak

i odebraniem przez inną osobę wyłącznie z relacji – jak to określiła – swojego przyjaciela W. B. (1). Zaznaczyła jednak, że oskarżonego Z. D. (1) nie zna, nigdy przed rozprawą nie widziała i nie poznała.

Wbrew temu co przyjął Sąd Rejonowy w podstawie ustaleń faktycznych, W. B. (1) nie powierzał samochodu V. (...) nr rej. (...) oskarżonemu Z. D.. O ile w toku postępowania przygotowawczego fakt ten wydawał się być w wysokim stopniu uprawdopodobniony, to już na rozprawie głównej okazało się, że pokrzywdzony, jakim jest też posiadacz

zależny, a przecież W. B. (1) użytkował ten pojazd i oddawał do naprawy, nie zna w ogóle oskarżonego, ujrzał go pierwszy raz w Sądzie Rejonowym w Słupsku, nie prowadził z nim żadnych rozmów odnośnie odebrania pojazdu z warsztatu w P., błędnie łączył imię i nazwisko oskarżonego z inną osobą, z nim spokrewnioną. To pokrzywdzony jest osobą, która najlepiej wie komu powierzył samochód. Skoro okazano na rozprawie oskarżonego, nie rozpoznał jako sprawcy przestępstwa, to nie ma powodów, by tę relację dwukrotnie składaną w toku rozprawy głównej podważyć. W. B. (1) podtrzymał w całości swoje zeznania składane w toku postępowania przygotowawczego. Wobec stanowiska zaprezentowanego w toku rozprawy głównej zeznania jego nie są sprzeczne. W zgodzie z tymi zeznaniami pozostaje także relacja D. G., który przecież nie był obecny w trakcie rozmowy prowadzonej przez W. B. z osobą nazywaną przez tego ostatniego Z. D. (1) na temat powierzenia auta, jak i nie wiedział, kto ostatecznie odebrał samochód z warsztatu. Potwierdził on natomiast prowadzenie rozmów

z oskarżonym na temat zwrotu auta. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, za każdym razem oskarżony Z. D. (1) oświadczał, że sprawdzi co się dzieje i oddzwoni.

Niewątpliwą okolicznością ustaloną na podstawie zeznań R. H. jest fakt odbioru przedmiotowego samochodu z warsztatu przez oskarżonego i drugą nieustaloną osobę, która za naprawę zapłaciła. Osoby te przywiozły ze sobą olej do silnika, tak jak uzgodnił to pokrzywdzony z mechanikiem. Jednak ta jedyna łączność oskarżonego z samochodem A. W., nawet w kontekście późniejszych jego rozmów na temat zwrotu auta, nie wystarcza do przypisania oskarżonemu winy w zakresie mu zarzucenym ani żadnym innym. Brak jest bowiem wystarczających dowodów, by uznać, że Z. D. (1) działał umyślnie z zamiarem udzielenia pomocy innej osobie w popełnieniu przywłaszczenia, gdyż stoi temu na przeszkodzie zasada z art. 5§2 kpk. Nie ma podstaw dowodowych, by przyjąć, iż miał on wiedzę oraz obejmował swoim zamiarem ułatwienie innej osobie przywłaszczenie samochodu. Tylko przypuszczeniem jest stwierdzenie, że oskarżony i inna nieustalona osoba postąpili z odebraną z warsztatu rzeczą, jak własną. Nie da się też obronić stanowiska doszukującego się dowodu obciążającego w podobnym sposobie działania ustalonego w innej sprawie.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437§2 kpk, orzekł odmiennie co do istoty, zmienił zaskarżony wyrok i oskarżonego Z. D. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Kosztami procesu został obciążony Skarb Państwa na podstawie art. 632 pkt 2 kpk.

Koszty obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze zostały zasądzone na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z ustawy z 29.05.1982 Prawo o adwokaturze w zw. z § 2 ust. 3 i 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu.